

det italienske Hotel, da han midt under den hæslelige Varieteforestilling kom frem i Døren og saae paa hende med et stort, forundret Blik. Allerede dengang en forklaret Skikkelse. Allerede dengang saa langt paa Vej til en lykkeligere Verden, at hun ikke havde haft Mod til at holde ham tilbage. Havde han dog ikke forstaaet det?

Selv skulde hun maaske endnu i mange Aar henslæbe et Skyggeliv som Mor for et stakkels Væsen, der vilde komme til Verden som et Minde om hendes Skam, et Pant paa hendes Fornedrelse. Af Angst for Døden vilde hun blive ved at klamre sig til Livets Rædsler. Og alle vilde med Forundring spørge hende, hvorfor hun ikke var glad. — —

Samme mørke Eftermiddag henimod Aften blev Torben Dihmer i Stilhed ført bort til Favsing Kirkegaard. Ligtoget kørte gennem Skoven, og forrest red fire Karle med brændende Fakler. Kun et sort Klæde dækkede Kisten. Saadan havde han selv bestemt det. De ældste af Gaardens Folk bar ham ned i den murede Gravhvelving, hvis Nedgang i Dagens Løb var bleven afdækket. To Dage senere lukkedes den rustne Jerndør, og Hvelvingen kastedes til.